

egen interesse, selvfølgelig søge at sikre sig parlamentarisk dækning.

Men i øvrigt skal man jo være opmærksom på, at det ikke er så usædvanligt endda, at forslag til folketingsbeslutninger ikke formelt ophæves. Som et lille kuriosum kan jeg nævne, at Folketingets beslutning af 28. maj 1984 om skærpelse af sanktioner over for Sydafrika aldrig er blevet ophævet. Det er ikke formelt ophævet; derimod er jeg sikker på, vi alle her i salen godt ved, at der er bred enighed om, at forudsætningerne for den beslutning har ændret sig.

Der findes andre eksempler end dette, hvad jeg kun ønsker at anføre her til slut.

Hvad angår det konkrete tilfælde, vi drøfter her og nu, kan regeringen ikke, som situationen er i dag, støtte beslutningsforslaget.

Helle Degn (S):

Enhedslisten har med dette forslag bedt os om at tilkendegive, om mandatet fra 18. februar 1998 holder. For den socialdemokratiske gruppe gør det, og jeg takker for ministerens klare meldinger om hele processens forløb.

Saddam Husseins klare ambitioner om at styre og lede Mellemøsten har han aldrig lagt skjul på. Hans forsøg på at fremstille masseødelæggelsesvåben er skræmmende, som også ministeren mere detaljeret har omtalt det. Gemenleget med FN har været ydmygende for FN. Rapporter om massehenrettelser af fremtrædende officerer kunne tyde på, at inddæmningspolitikken har haft en vis effekt i retning af, at Hussein gradvis er ved at miste kontrollen.

Billedet af, at det er FN-sanktionerne, som er skyld i, at befolkningen lider, er at stille politik på hovedet. Hvis Saddam Hussein ville, kunne han sikre sin befolkning adgang til både mad og medicin. Det er ham, som har ansvaret for at udsulte sit folk og holde det som gidsel.

Sidste år brugte han 3 mia. dollar til et russisk våbenindkøb, penge, som kunne være brugt til medicin til de børn og gamle, han kynisk udstiller via sit propagandaapparat.

Den regionale magtbalance er en ikke uvæsentlig del af problemstillingen, når vi her i dag skal tale Irak. Derfor skal man mærke sig, at både Saudi-Arabien og Egypten tager afstand fra Saddam Husseins regime som de stærke aktører, de jo er i den regionale magtbalance.

Derfor er spørgsmålet til Europa, om vi selv kan vægre os mod et sådant lederskab i

Mellemøsten, det mest relevante. Det taler Enhedslisten gerne uden om, eller man har ikke noget svar på det.

Har USA sin egen indre dagsorden? Ja, selvfølgelig. Og disse dagsordener jo behøver ikke nødvendigvis at være nogle, vi alle føler lige sympatisk over for eller er enige i. Men Europa har en sikkerhedspolitisk dagsorden selv at tage vare på, og her kan vi som sædvanlig ikke finde et fælles fodslag ud over at forene os over den euro-atlantiske alliance.

Selv om Saddam Hussein blev afsat i morgen, ville Irak være en potentiel stormagt i den arabiske region. I hele den arabiske verden er Irak det land, som kombinerer olieressourcer og en veluddannet befolkning, og hvor satsningen på våbenproduktionen har skabt en stab af forskere, teknikere og eksperter, som kan gøre landet til en truende stormagt på ganske få år. Et land, som er storproducent af kemiske biologiske våben, kan på få måneder være en trussel, selv om de tekniske anlæg bliver fjernet helt. Denne realitet eksisterer også, selv om Saddam Hussein ikke længere er ved magten.

Irak vil være en potentiel stormagt i den arabiske region. Det er det problemkompleks, vi skal forholde os til. Det er nødvendigt at holde en magtbalance for ikke selv at blive til et offer.

Den indre magtbalance i regionen blev før Golfkrigen søgt alene med en afskrækkelsesstrategi, men spørgsmålet for os alle er, om det var nok opdæmning mod hadet rettet mod Europa og USA kombineret med Saddam Husseins stormagtsambitioner.

Det bekymrende ved USA's rolle synes Socialdemokratiet er den mellemøstenstrategi, USA forfølger, hvor man tillader Israel atomvåben, og hvor Israel tillader sig at nægte at efterkomme Sikkerhedsrådets resolutioner om tilbagetrækning fra det besatte område. Det genererer netop det had, som er et af Saddam Husseins drivmidler i hans propaganda-maskine.

Denne Israel-politik skaber had og bitterhed i Mellemøsten og truer med at destabilisere de arabiske regeringer, som er os venligt stemt. Det må vi betegne som en uholdbar og farlig situation, som gør, at også Danmark må følge sin egen sikkerhedspolitiske kurs, som regeringen fint giver udtryk for både i ind- og udland.

Folketinget og Det Udenrigspolitiske Nævn skal naturligvis tages med på råd, skulle andre